Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 99 (351) Sâmbătă 25 Decem. 1954 * 4 pag. 15 bani

Vă mulțumesc prieteni dragi

Câteva zile mai are doar bătrânul an 1954 până să-și împartă ultimele daruri, și apoi să părăsească meleagurile noastre lăsând loc mult așteptatului oaspe — anul 1955.

Cât de darnic a fost bătrânul an, asta o știți voi mai bine. Ce să-i faci, așa e el pretențios. Imparte daruri prețioase numai celor meritoși. Așa se face că Szmolka Ildikó — dela școala pedagogică maghiară din Reghin a luat numai note de cinci în tot cursul anului, că, Silvia Rusan din Alba-Iulia a primit premiul II la un concurs de jocuri, iar V. Constantin a rămas repetent — și câte alte întâmplări! Poate vă mirați de unde știu eu toate acestea? Dela voi dragi prieteni. In fiece zi de câte două-trei ori, poștașul îmi aduce vești dela voi. Până acum am primit 10.218 scrisori. Nici nu vă puteți închipui ce bucurie îmi fac aceste scrisori, mai ales când în ele îmi povestiți despre succesele dobândite la învățătură, despre faptele voastre patriotice, despre ajutorul pe care-l dați părinților și despre tot ce vă face copilăria mai plăcută, așa cum n'au apucat s'o aibă părinții voștri. Deseori îmi scrieți că eu vă ajut în activitatea voastră școlară și pionierească. Pentru acest lucru și sunt creată. Iar ajutorul pe care vi-l pot da, depinde în mare parte de voi. Scrisorile pe care mi le trimiteți, mă ajută mai mult să vă cunosc dorințele, greutățile, să-mi dau seama ce anume trebuie să fac. De pildă pioniera Otilia Adace din comuna Dumitrița regiunea Cluj, m-a cerut să-i scriu — cum s'a născut pământul. Și, pentrucă de acest lucru se interesau și alți copii, i-am dat răspunsul în paginile mele. In acest pătrar, mulți copii mi-au cerut sfatul, asupra felului cum să învețe. Pentru a veni în ajutorul tuturor copiilor, în paginile mele a avut loc discuția cu Elena Grosu și Ioan Socobean.

Dar să nu credeți că numai scrisorile care le-am publicat sau pe marginea cărora s'au făcut discuții mi-au folosit. Nu! Toate au fost de mare ajutor. Pe marginea multora din ele reporterii s'au deplasat și au făcut reportaje. Ele m'au ajutat în orientarea mea.

Numai scriindu-mi mai mult, împărtășindu-mi dorințele și frământările voastre, făcând propuneri, eu voi putea fi pentru voi cu adevărat un bun prieten.

Scrisorile voastre sunt pentru mine cea mai mare comoară. Iar pentru toate veștile pe care mi le-ați trimis până acum, vă mulțumesc, prietenii mei dragi.

SCANTEIA PIONIERULUI

In atelier

Să iubești munca, aceasta este o datorie a fiecărui pionier. Pionierul trebuie să învețe mânuirea celor mai obișnuite scule.

In fotografie: un grup de pionieri vizitează un atelier. Ei fac astfel cunoștință cu mașinile de acolo.

AȘTEPTĂM VACANȚA

Și noi suntem gata

In vacanța de iarnă, se va hotărî, care detașament din unitatea noastră merită titlul de fruntaș la sporturile de iarnă. O adevărată întrecere s'a pornit între copii pentru repararea săniuțelor, schiurilor și patinelor.

Pionierii mai mari, din clasele a VI-a și a VII-a, pregătesc o excursie interesantă în pădure. In excursie pionierii și-au propus să recunoască urmele lăsate de animalele sălbatice pe zăpadă. Va fi foarte veselă vacanța.

Florica GRIGORESCU
instructoare superioară la școala de 7 ani din com. Uda de jos, regiunea Pitești

Planul nostru

In ultima vreme, în grupa noastră se vorbea mult despre vacanța de iarnă.

— Tu cum îți vei petrece vacanța? — Ce vom face în vacanță? — Vrei să vii la mine într'o zi, din vacanță? Acestea erau întrebări care le auzeam mereu la noi în grupă. Și eu mă gândeam, cum să facem ca zilele vacanței să fie cât mai plăcute, mai interesante?

Am stat de vorbă cu Elena Sere — conducătoarea unității și cu pionierele din grupă și ne-am alcătuit un plan.

Iată ce ne-am propus să facem în vacanță.

In comuna noastră, oamenii se pricep la multe: unii la lucratul lemnului, alții la pielărie, iar unul, bătrânul maestru baci Anton Urdl, în etate de 84 de ani e vânător. Câte n'a văzut baciul Anton în viața lui de vânător și ce minunat știe să povestească întâmplări vânătorești! Cu toate că este atât de bătrân, baciul Anton mai merge încă la vânătoare. In vacanța de iarnă îl vom vizita și-l vom ruga să ne povestească despre viața animalelor din pădure, despre felul lor de trai iarna și despre felul cum putem cunoaște urmele lăsate de animalele sălbatice pe zăpadă. Vom afla multe lucruri noi și interesante.

Doctorul Popovici dela preventoriul din comuna noastră ne-a invitat să-i facem o vizită în vacanță. El ne va povesti origina unor boli și cum trebuie să ne ferim de ele. Apoi ne va arăta cum funcționează diferite aparate medicale.

Când timpul va fi frumos, vom merge la săniuș. Ne-am gândit să organizăm și o tragere la țintă cu bulgări de zăpadă. Inainte cu o zi vom alege locul pentru desfășurarea jocului, vom confecționa panoul de țintire. Vom merge la cinematograf și vom mai face un lucru foarte important. Vom vizita centrala telefonică și ni se va explica cum funcționează aceasta și cum putem vorbi cu orașe din alte țări.

In zilele în care nu vom avea o acțiune cu toată grupa, noi ne vom ajuta părinții în gospodărie, vom citi, ne vom juca.

Cred că pionierele din grupa noastră, vor fi mulțumite petrecându-și vacanța în felul acesta.

Mező IOLANDA
cl. a V-a, grupa II-a
detașamentul I, unitatea 9.
com. Săvârșin-Arad

Artificii pentru pom

De multe ori noi am văzut la cinematograf sau în revistele ilustrate cum petrec pionierii sovietici în jurul pomului de iarnă. Ne-au plăcut foarte mult numeroasele jocuri de artificii care strălucesc în fel și fel de culori.

Anul acesta vrem ca și la pomul nostru să strălucească scânteietoarele focuri de artificii. Cercul nostru de chimie a și pregătit deja focuri de stronțiu. Acestea se fac dintr'un amestec de: 8,8 gr. azotat de stronțiu, 4 gr. pilitură fier, 0,8 gr. aluminiu, 2,4 gr. amidon.

Apoi, amestecul este întins pe o sârmă și e lăsat să se usuce. Când le vom aprinde, va fi așa frumos!

Timotei MOTENTAN
Școala de 7 ani Nr. 1-Caransebeș.

Mă pregătesc pentru concurs

Multe zile minunate am petrecut anul trecut pe pista de schiuri și săniuș a orașului nostru. Dar ziua aceea, în care am participat pentru prima oară la un concurs de schiuri n'am s'o uit niciodată. Eram tare nerăbdătoare. Știam că o pionieră dela școala română știe mult mai bine să schieze, dar vroiam neapărat să mă țin măcar după ea. Zăpada scârția sub schiuri, obrajii îmi ardeau și de emoție mă rostogoleam mereu. Arătam ca un om de zăpadă când am trecut linia de sosire. Câștigasem locul al doilea la concurs. Parcă și inima îmi bătea mai tare când mi s'a înmânat diploma de merit.

Ei, da asta a fost anul trecut. In iarna aceasta am o dorință și mai mare. Vreau să mă antrenez mai mult, să fac gimnastică în mod organizat și la concursurile organizate în vacanță să-mi întrec adversara de anul trecut.

Deàk TÜNDE — unit. 2
Școala Medie Mixtă de 10 ani — Aiud

Vor avea o vacanță plăcută

Pionierele unității Nr. 9, din orașul Bacău se pregătesc cu însuflețire pentru serbarea pomului de iarnă și pentru vacanță.

In cercul „Mâini Indemânatice" pionierele și școlărițele, lucrează cu mare atenție ciupercuțe, coșulețe, rățuște și alte jucării pentru pom. Nici Moș Gerilă cu tolba în spate nu lipsește dintre jucării. Alte pioniere pregătesc un program artistic pe care-l vor prezenta la serbarea pomului de iarnă.

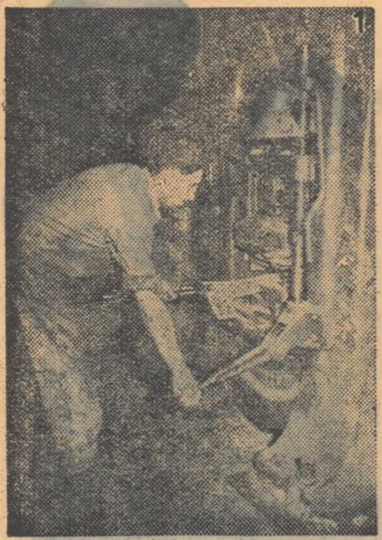
In anul acesta, în timpul vacanței, pionierele vor organiza ore vesele în care vor spune ghicitori, epigrame, recitări, povestiri. Se fac pregătiri de pe acum pentru concursurile de șah, de săniuș și patinaj ce vor fi organizate în vacanță.

Tanța, NICA

Prin patria noastră dragă

2. — *De curând, pionierii din Reşiţa au avut o nouă bucurie: In mijlocul lor a sosit un grup de scriitori. Printre ei se afla şi scriitorul de limbă maghiară Sütő Andras. El le-a vorbit pionierilor cu multă dragoste despre eroii cărţilor sale. Intre scriitorul maghiar şi tinerii săi cititori români s'a legat o strânsă prietenie.*

I. — *De pe acum, în gospodăriile colective şi în S.M.T.-uri se fac pregătiri temeinice pentruca muncile agricole de primăvară să se desfăşoare la vreme şi în bune condiţii. Muncitorii din fabricile de unelte agricole şi-au sporit şi ei eforturile spre a da produse cât mai multe şi mai bune. Iată, în fotografie, pe tovarăşul Iosif Schwartz dela fabrica de unelte agricole mici din Bocşa Română, forjând fiare de plug. El îşi depăşeşte zilnic norma cu 250—280%.*

3. — *Acest „uriaş" Moş Gerilă de ciocolată şi iepuraşul de lângă el abia aşteaptă să ajungă la copii! Şi mulţi semeni de-ai lor vor ieşi până la Anul Nou pe poarta fabricii de dulciuri „Urs de Dorna" din Bucureşti!*

O înaltă preţuire

Titlul de laureat al Premiului Internaţio[...] Stalin „Pentru întărirea păcii între popoa[...] pentru cei care îl poartă, o mândrie pute[...] fiindcă el înseamnă preţuirea luptei şi străda[...] lor închinate unui ţel măreţ al omenirii. D[...] înfiinţarea sa, Premiul Internaţional Stalin a f[...] decernat în fiecare an acelor oameni care şi-[...] pus întreaga şi neobosita lor activitate cre[...]toare în slujba apărării şi consolidării păcii. Sunt între ei savanţi, profesori şi scriitori vestţi din diferite ţări ale lumii, ca de pildă poetul chilian Pablo Neruda, scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg, ori romancierul american Howard Fast.

Zilele trecute, s'a întrunit din nou Comitetul pentru decernarea Premiilor Internaţionale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare", spre a examina propunerile în legătură cu decernarea premiilor pe anul 1954. In urma acestei examinări, au fost distinse cu Premiul Internaţional Stalin următoarele persoane: DENIS NOVELL PRITT — jurist (Anglia), ALAIN LE LÉAP secretar general al Confederaţiei Generale a Muncii (Franţa), TAKIN KODO HMAING — scriitor (Birmania), BERTHOLD BRECHT — poet şi dramaturg (Germania), FELIX IVERSEN — profesor la universitatea din Helsinki, (Finlanda), ANDRÉ BONNARD — profesor la universitatea din Lausanne (Elveţia), BALDOMERO SANIN CANO — profesor, doctor honoris causa al universităţilor din Edinburg şi Bogota (Columbia), PRIJONO — profesor, decanul facultăţii de litere a universităţii de stat din Djakarta (Indonezia) şi NICOLAS GUILLEN — poet (Cuba).

„Mi-e dragă munca mea"

Forfota neîntreruptă şi grăbită a garderoabelor, (cărucioare cu rafturi pentru transportul pâinii) m'a uimit de cum am intrat în sala cea mare a fabricii. M'am ferit totuşi, cu destulă dibăcie, din calea micilor vehicule, până ce am dat cu ochii de uriaşele malaxoare care frământau coca. In vremea copilăriei, mai intrasem eu prin brutării şi văzusem lucrători frmântând pâinea, cu braţele lor vânjoase. Dar aici, în faţă-mi, se roteau nişte braţe mecanice, de fier, care izbeau şi mlădiau cu uşurinţă o bucată de cocă cât toate zilele. Un singur om supraveghea aceste braţe, oprindu-le când trebuia. Priveam din ce în ce mai curios malaxorul. Mă adâncisem cu totul în treaba asta, uitând de „primejdia" garderoabelor. Deodată, aud un uruit de roţi şi simt că cineva mă trage la o parte, de braţ. Am privit uluit după căruciorul ce se depărta şi apoi mi-am întors ochii către „salvatorul" meu, cu gând să-i mulţumesc. Dar i-am văzut chipul înveselit şi am izbucnit şi eu în râs. Cel ce mă trăsese de braţ era un tânăr svelt, cu ochii verzi şi fără astâmpăr. Mi-am făcut socoteala că el mă poate ajuta în treaba pentru care venisem la fabrică şi l-am rugat:

— Fii bun tovarăşe şi mi-l arată pe cocătorul Bălan Aurel. Vreau să stau de vorbă cu el.

Tânărul mă privi mirat, zâmbi apoi îmi zise:

— Uite cum s'a potrivit! Eu sunt Bălan.

— Dumneata? Păi...

Tot ce-mi închipuisem despre înfăţişarea cocătorului fruntaş Bălan Aurel, se nărui. Il văzusem pe Bălan un tovarăş cărunt, cu mustăţi stufoase şi, iată, acum aveam în faţă un flăcău de vreo 17-18 ani. Il privii încă odată, bine. Nu mi se părea de fel că glumeşte.

M'am îndreptat cu Bălan Aurel spre cuptorul la care lucra. Mai erau câteva minute până să intre în schimb şi Bălan a început să-mi povestească:

„...Nu, n'a fost visul meu cel dintâi să lucrez într'o fabrică de pâine. M'am inscris întâi la liceu, cum făcuseră mulţi din colegii mei. Am făcut chiar un an la liceu. Dar în anul acela, mi-am schimbat gândurile... Am vizitat întâmplător o fabrică de pâine şi mi-a plăcut munca de acolo. M'am dus şi a doua şi a treia oară. M'am sfătuit cu tata. Şi el a lucrat o vreme în meseria asta. L-a bucurat hotărîrea mea. Anul următor, am trecut la şcoala de panificaţie şi morărit. Şi nu-mi pare rău. Am îndrăgit munca mea, şi n'aş schimba-o pe nimic... Dar, iartă-mă, trebuie să iau în primire...

★

Suit pe o platformă, la gura de sus a cuptorului, (fiindcă nesăţiosul cuptor are trei guri, etajate) mândru ca un căpitan pe puntea de comandă, Bălan Aurel împinge pâinile în dogoare. E desbrăcat până la brâu. In lumina izvorîtă din cuptor, trupul subţiratic dar vânjos îi luceşte ca arama. Rânduieşte pe lopată şase boţuri rotunde de cocă. Apucă un cuţitaş. Din două mişcări scurte, dibace, crestează de-a-latul toate cele şase pâini. Apoi le dă pradă cuptorului, care, mi se pare mie, mormăie mulţumit.

Incă o lopată. Ultima. Bălan Aurel ferecă uşa grea a cupotrului. „Văzuşi! — îmi spun ochii lui verzi şi mereu fără astâmpăr — văzuşi cum e meşteşugul?"

★

Curând, se vor sfârşi cele treizeci de minute, cât trebuie ca să se rumenească pâinea şi să i se pătrundă miezul de dogoare. Cu o mână pe manivela capacului, Bălan Aurel aşteaptă neclintit, încordat, de parcă cine ştie ce minune s'ar înfăptui acolo, în adâncimea arzătoare a cuptorului.

A sosit clipa. Bălan Aurel, deschide cuptorul. Aruncă o privire înăuntru, preţuind înfăţişarea celor 126 de pâini. Apoi lopata intră din nou în acţiune. Cu mişcări mlădioase, Bălan scoate pe rând pâinile dolofane şi fierbinţi care împrăştie iz plăcut, îmbietor. Afară claxonează, nerăbdătoare, maşinile care distribuie pâinea în oraş.

Da, ai dreptate, tovarăşe Bălan, să-ţi iubeşti meşteşugul.

Vasile MANUCEANU

Decembrie 1954
Fabrica de pâine „Pionierul"-Bucureşti

Despre somn şi vise

„Dece dorm şi visează oamenii?" — ne întreabă mai mulţi copii.

★

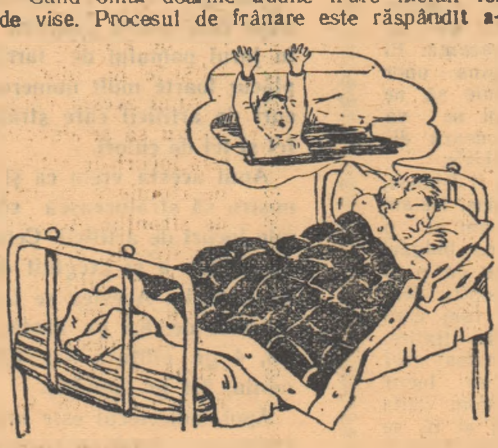
Primul care a găsit adevăratul răspuns la această întrebare a fost academicianul sovietic Ivan Petrovici Pavlov. După cercetări şi experienţe care au durat ani întregi, Pavlov a dat următoarea explicaţie somnului.

Cât timp omul este treaz creierul său răspunde la diverse excitaţii are o mare activitate. Dar dacă această activitate ar continua fără încetare, sistemul nervos s'ar istovi complect. Aceasta nu se întâmplă fiindcă după o anumită perioadă de activitate, vine somnul — odihna. Scoarţa cerebrală trece astfel într'o stare de frânare a activităţii unor mari porţiuni ale creierului, ceeace face ca scoarţa cerebrală să nu mai răspundă la excitaţiile care îi sosesc.

Somnul este aşa dar o frânare o activităţii creierului cu scopul de a proteja şi reface sistemul nervos.

Dar dece visează omul? Cum se explică faptul că deşi stă în pat, cu ochii închişi, el vede lucruri extraordinare, călătoreşte prin locuri depărtate?

Când omul doarme adânc n'are niciun fel de vise. Procesul de frânare este răspândit a-

proape pe întreaga scoarţă cerebrală. Visele apar atunci când nu dormim destul de adânc sau atunci când începem să ne trezim dar nu ne-am trezit complect. In cazul acesta scoarţa cerebrală este frânată numai parţial şi unele excitaţii din jurul nostru, din organismul nostru, ajung în creier. Dar fiindcă anumite porţiuni ale scoarţei sunt încă frânate, excitaţiile care vin sunt percepute incorect. Dacă picioarele unui om care doarme se desvelesc şi vin în contact cu aerul rece din cameră, el visează că merge pe ghiaţă, că aceasta se rupe şi că el se cufundă într'o apă îngheţată. Sau de pildă dacă se aşează o pernă pe pieptul celui care doarme şi se apasă uşor, îngreuindu-i oarecum respiraţia, el visează că este atacat de cine ştie ce monstru şi se luptă cu el.

Aşa dar o parte din vise se datorsc excitaţiilor venite din jur sau din organism. O altă parte însă vin din amintirile şi gândurile noastre. In vis ne apar adeseori figuri de oameni cunoscuţi, oraşe şi sate prin care am fost, ba uneori figuri şi locuri din cărţile citite. Câteodată se întâmplă însă să visăm şi lucruri mai uimitoare: animale care vorbesc şi acţionează ca oamenii, chipuri ale celor dispăruţi şi chiar oameni şi obiecte necunoscute.

Cum se explică toate acestea?

Când percepem un obiect el nu dispare din mintea noastră odată cu încetarea perceperii. Asta înseamnă că excitantul, acel obiect, lasă pe scoarţa cerebrală o urmă — amintirea lui. De pildă: noi am văzut pe un turn un ceas care ne-a atras atenţia. După mai multă vreme noi ne amintim de acel ceas şi deşi nu-l avem în faţă ţinem încă minte cum era.

Când omul e treaz, amintirea acelui obiect este un excitant mai slab decât obiectul însuşi. Când dormim însă, din pricină că scoarţa cerebrală este frânată parţial, excitantul mai slab — deci amintirea acelui obiect — acţionează ca un excitant mai puternic. Aşa se explică dece în vis avem parcă turnul în faţă şi ascultăm bătăile ceasornicului, sau stăm de vorbă cu un om care a murit de mult.

Când suntem treji, noi nu percepem toate obiectele şi fenomenele cu aceeaş intensitate. Unele ne atrag mai mult atenţia, altele le percepem doar în treacăt. Tot aşa şi amintirile noastre sunt mai puternice sau mai slabe. De unele lucruri ne aducem bine aminte dar de altele nu ne mai amintim deloc. Deaceea în vis unele lucruri despre care avem o foarte slabă amintire ne apar ca şi cum nu le-am fi cunoscut niciodată.

Să luăm un exemplu: pe stradă ne-am ciocnit faţă în faţă cu un om. O clipă noi ne-am uitat la el şi i-am cerut scuze. Curând însă întâmplarea şi omul sunt uitate şi nu ne mai amintim deloc de ele. Şi iată că în vis ne apare acel om dar ca un necunoscut. Deşi noi am văzut omul când ne-am ciocnit de el, amintirea lui a fost atât de slabă încât în vis nici nu l-am mai recunoscut.

Mai sunt o serie de vise, aşa numitele vise „prezicătoare". Un om a visat că este muşcat la picior de o viperă. După vreo câteva zile pe locul muşcăturii visate, apare o umflătură. Fusese oare visul o prevestire miraculoasă?

In momentul visului microbul se afla deacum în ţesuturi, dar umflătura era atât de mică încât omul n'o băga în seamă. In vis însă slaba durere a infectării locului s'a prezentat ca [...] excitant puternic şi deaceea omul a visat că [...] fost muşcat de o viperă.

Visele, îşi au doar originea în faptele petrecute în trecut, în gândurile şi închipuirile noastre, în excitaţiile venite la creier în momentul somnului. Şi dacă noi nu suntem în stare atunci când suntem trezi să prevedem întâmplările viitoare cu atât mai puţin vom fi în stare, atunci când dormim.

H. IONAŞCU

La sfârșitul pătrarului II

Câteva zile mai sunt doar până la încheierea celui de al doilea pătrar al anului școlar. In aceste zile școlarii dau ultimile lucrări de control, se pregătesc să petreacă vesela vacanță de iarnă.

Dar cum au învățat școlarii în acest pătrar? Cum pășesc ei oare în Anul Nou — 1955 — și mai ales cum pășesc ei în cel de al treilea pătrar?

Note din ce in ce mai bune

Inscrie-te și tu Elena, o îndemnau colegele pe Mar n Elena. Dar ea, nici nu vroia să audă de concurs. Nu-i plăcea Matematica și pace. Dar discuțiile zilnice îi stârneau tot mai mult curiozitatea.

— Ia să văd și eu despre ce tot spun că e așa de „interesantă" gândi ea într'o zi, trecând pe lângă gazeta de perete. Privirea i se opri asupra colțului „concurs[illegible] Matematică distractivă".

„O rândunică plecând în țările calde, a întâlnit în drum un cârd de gâște. Bună ziua două sute de gâște, zise ea. Dar...".

— M'da! E interesantă, zise Elena după ce termină cu cititul. Dar oare eu pot s'o rezolv?

După ce se gândi puțin, privi în jur — fer ndu-se parcă să nu o zărească cineva — copie problema. Seara, după ce-și termină lecțiile se apucă de rezolvatul problemei cu gâștele. A fost greu, doar până a prins firul, dar apoi cifra căutată a ieșit îndată la iveală.

A doua zi, Elena ceru tovarășului instructor să o înscrie și pe ea la concurs. La orele de Matematică a început să vină cu exercițiile rezolvate iar răspunsurile ei erau din ce în ce mai bune. In catalog a început o mare luptă între notele bune și notele slabe din primul pătrar.

Folosind asemenea metode de a trezi dragostea elevelor față de unele obiecte, pionierele din școala de 7 ani de fete, Nr. 74 din București, au ajutat la îmbunătățirea situației la învățătură pe cel de al doilea pătrar.

Irina RADULIAN

In „căutarea" cuvintelor

Schimbându-se când pe un picior, când pe celălalt, cu fruntea încruntată. Șerban se străduiește să re a firul răspunsului său.

— Nu știu cum să zic... știu lecția dar, nu știu cum să mă exprim... A, da, am găsit!

Dar dece se întâmplă așa? Dece nu poate da un răspuns curgător, fără opriri?

...In clasă se predă lecția despre adjectiv. Copiii încearcă să găsească în fraza scrisă pe tablă cuvântul care arată o însușire a substantivului. Numai Golovan Șerban nu privește la tablă. Șerban privește prin geam. Afară n nge cu fulgi mari și grei...

Odată, Șerban stătea de vorbă cu un coleg de al lui, Popescu.

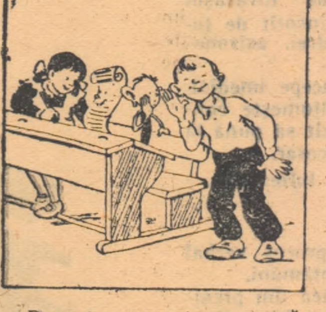
— La Rusă ai note bune, dece nu înveți așa și la Română?

— Ce să mai învăț la Română? De vorbit știu să vorbesc românește de citit știu să citesc și de scris deasemeni.

Când ai asemenea gânduri, nu e greu de înțeles dece la răspunsuri „cauți" parcă cuvintele.

Prof. Maria POPESCU
Șc. de 7 ani din Șerbănești
reg. Ploești.

Muzeul „năravurilor vechi"

Povestea aceasta e mică, dar adevărată. Ea s'a întâmplat mai de mult, cam prin timpul pătrarului I, în clasa a VII-a dela Școala Medie Nr. 1 din Pucioasa.

Se zice că în clasa aceasta, se pripășiseră doi musafiri: suflatul și copiatul. Cu momeli, cu șușoteli, pripășiții reușiră să prindă în mrejele lor pe câțiva pionieri. Cum se ridica Cristea Margareta să răspundă și nu știa, Pădu raru Galina începea să-i șoptească și să-i facă semne. De câte ori veneau Gheorghescu Constantin și Iedu Micșunica cu temele nescrise la școală, Ioan Ciobanu le dădea caietul să copieze.

Și uite așa, cei doi musafiri îndemnau pe unii elevi să fie leneși iar pe alții să-i ajute pe cei dintâi la lenevie.

Dar pasă-mi-te treburile n'au durat mult în felul acesta. Vedeți voi, că acolo se găseau și pionieri care înțelegeau dece învățătura merge rău.

Intr'o adunare, Otioc Florian, a făcut o propunere:

— Niciunul dintre noi, să nu mai dea caietul să copieze, celor care nu-și scriu temele.

— Și să nu le mai șoptească nimeni celor care nu-și învață lecțiile a mai adăugat Ștefănescu Virgil.

Și hotărîrea luată a fost respectată întocmai. De atunci treburile merg mai bine, se pare că nimeni nu mai copiază și suflă la lecții în acea clasă.

...Iată! Pe copiat și suflat, i-au depus chiar la „muzeul năravurilor vechi". Copiii

sunt hotărîți să pună de acum înainte, la acest colț, pe oricare musafir din acesta, care se va mai strecura în clasa lor.

Gh. NEGREA

O jucărie rău prevestitoare

O roată de tablă, cu marginile tăiate și îndoite ca paletele unei turbini dela moara de apă. In mijloc, printr'un orif ciu, este trecut un cui. Așa arată jucăria de care vreau să vă vorbesc. Nu este scris pe ea numărul 13, n'a fost construită Vinerea, iar băiatul care a construit-o, n'a întâlnit în ziua aceea nicio pisica neagră, după cum mai cred încă unii copiii. Și totuși jucăria aceasta prevestește uneori numai lucruri rele.

Când am văzut-o eu prima dată, la clasa VII-a dela Școala de 7 ani din Bezdead, regiunea Ploești, se ținea tocmai ora de Fizică. Profesorul explica la tablă și desena niște scheme. In clasă, liniște. Numai în banca din fund se petrecea ceva neobișnuit: un băiat, aci dispărea, aci apărea din nou.

— Ce-o mai fi și asta? — m'am întrebat eu. Nu cumva e vreo minune la mijloc?

Mă dau eu mai aproape și numai, iaca, zăresc în mâinile băiatului aceluia (Ghiculescu Mihail îl cheamă) tocmai jucăria de care vă spuneam. Băiatul sufla cu putere în palete și roata, învârtindu-se, scotea un fel de bâzâit ca de bondar. Când jucăria se defecta băiatul își băga capul sub bancă și o repara. Apoi apărea din nou.

Grozav se mai amuza pe seama jucăriei sale! Pasă-mi-te el n'a putut să deslușească în acel bâzâit prevestirea unei mari nenorociri. Și iată că aceasta s'a întâmplat. Profesorul i-a chemat la tablă dar el habar n'a avut de lecție. Atunci a căpătat un doi.

In bâzâitul acelei jucării am deslușit însă și prevestirea unei alte nenorociri și tare mă tem că și asta o să se împlinească: Mihail Ghiculescu va rămâne corijent în acest pătrar.

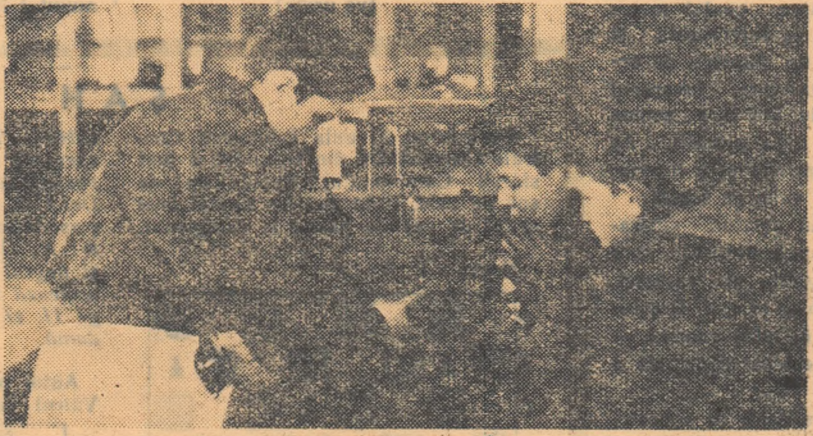
„Fana COȚOFANA"

Pe marginea scrisorilor Elenei Grosu și lui Ioan Sacobean

★ ★ ★

„Când ai prilejul, aplică cele ce înveți în carte, așa cum fac acești pionieri". Acesta este răspunsul pe care îl dă lui Ioan Socobean autoarea fotografiei de mai sus, pioniera Letiția Comșa dela Școala de 7 ani Nr. 33 din București.

★ ★ ★

Așa e mai bine

Eu și sora mea Aurelia suntem gemeni și învățăm la aceeași școală, în aceeași clasă. Deaceea lecțiile pe care trebuie să le învăț eu le învață și ea. Amândoi învățăm bine, amândoi primim note bune.

O să spuneți că ne facem lecțiile împreună și pentru aceasta ne descurcăm bine. Dar nu-i tocmai așa. Să vedeți numai!

Pe la începutul anului școlar, eu și sora mea, obișnuiam să ne facem lecțiile așa: Intr'o zi făceam eu temele și sora mea Aurelia copia dela mine, în altă zi le făcea ea și copiam eu. Alteori le făceam împreună. Care dintre noi judeca mai cu ușurință temele, le scria pe caiet, pe când celălalt era mulțumit să-l copieze pe cel dintâi. La școală, firește, răspunsul mai bun era al aceluia care judecase problemele.

Ne-am dat seama că acest procedeu nu este bun.

— Fiecare ne vom face lecțiile aparte, i-am spus eu sorei mele. Și ea a fost de acord.

Acum, după ce ne facem lecțiile fiecare în parte, ne controlăm unul pe celălalt și observăm greșelile. Dar și la școală, răspunsurile s'au îmbunătățit.

Judecând problemele de unul singur, eu mi-am dat seama că le pot înțelege și deslega fără să mai am nevoie de ajutorul sorei mele, iar ea la fel.

Petre VOINEA
cl. a VII-a
Școala de 7 ani — com. Măgura
raionul Pucioasa

Nu memoria este de vină!

Am citit deunăzi în „Scânteia pionierului" scrisoarea lui Ioan Socobean, care spunea că nu poate să țină minte ceiace învață. Mi-am amintit atunci de o întâmplare pe care mi-a povestit-o, nu de mult, un instructor dela Școala mixtă Nr. 13 din orașul nostru. Eleva Badiu Angela din cl. a VII-a a fost ascultată la lecția de istorie. Dar iată că după ce-și frământă zadarnic mâinile, Angela răspunse:

— Nu mai țin minte... am uitat...

Nu era prima dată când Angela răspundea în felul acesta. Cum se face atunci că de multe ori ea răspunde frumos la Română, Geografie, Chimie? ...Oare pentru aceste obiecte Angela are o altă memorie? Angela are o memorie bună de vreme ce poate da și răspunsuri frumoase, ține minte atâtea și atâtea întâmplări din cărțile citite, poate reda cu ușurință o convorbire pe care a avut-o cu colega ei, cu multă vreme în urmă. Iar când se întâmplă să nu știe, nu memoria e de vină ci felul cum a învățat. Pentru a ține minte o lecție nu trebuie s'o înveți „ca pe apă" ci s'o înțelegi. Pentru aceasta trebuie în primul rând să fii atent la explicația din clasă. Experiențele sunt și ele de o mare însemnătate pentru memorare, când e vorba de fizică și chimie. Apoi lectura complectează cunoștințele căpătate din manuale. Iar toate acestea îți formează deprinderea să judeci, să înțelegi mai bine și atunci și memorarea se face mai ușor.

Prof. Niculina MEREUȚA
Școala Pedagogică
Galați

Radu Nor şi I. M. Ştefan — **Ilustrat de: Z. Iulian**

Extras din procesul verbal al şedinţei cercului de construcţii astrale de pe lângă uzinele „Automat" Bucureşti.

„..Tovarăşul Gherasim, preşedintele cercului nostru de amatori, pune în discuţie propunerea tovarăşului Victor Mincu, de a se construi o rachetă cosmică de dimensiuni reduse, pentru un zbor în Lună. După o analiză a proiectului prezentat de tovarăşul Mincu, acesta este aprobat.

Urmează o discuţie la care iau parte 16 tovarăşi. Se fac diverse propuneri de îmbunătăţire a proiectului, care sunt în majoritate adoptate. Reiese limpede că pentru a se ajunge la ţelul dorit, va trebui urmată calea constructorilor de nave astrale dela Institutul Cosmonautic din Tula, care au dobândit succese strălucite cu ocazia ultimelor zboruri spre Marte şi Jupiter.

Racheta cu motor atomic care urmează a fi construită de membrii cercului de amatori va avea capacitatea de a transporta doi pasageri. Adunarea aprobă propunerea tovarăşului Gherasim, ca nava astrală să fie condusă de tovarăşul Mincu în calitate de pilot, însoţit de tovarăşul inginer Simion Andrei, astronomul cercului nostru.

Construcţia rachetei va începe imediat. Cercul constructorilor mulţumeşte conducerii uzinei, care a făgăduit să pună la dispoziţie tot materialul necesar.

Bucureşti 18 Iulie 1981.

DECOLAREA

Dela întocmirea acestui proces verbal trecuseră numai câteva săptămâni.

Pomii ce mărgineau pajiştea din preajma uzinei se înveşmântaseră între timp în haine ruginii, cu nuanţe de aramă veche. Sus, deasupra crengilor, bolta se desena însă limpede, înfruntând schimbarea anotimpului.

In mijlocul pajiştei, contrastând ciudat cu tabloul tihnit dimprejur, stătea cocoţat pe panta înclinată a unei construcţii metalice, un fus argintiu, lung de vreo 7 metri.

Dinspre şosea se auziră zgomote. Un grup numeros de oameni venea dinspre marginea câmpului şi se apropia acum de schelăria metalică.

Din rândul lor, se desprinseră doi oameni îmbrăcaţi în salopete albastre.

Privindu-i îţi dădeai numaidecât seama că erau neobişnuit de emoţionaţi. Primul, un tânăr de statură mijlocie, cu părul castaniu, avea obrajii aprinşi de entuziasm. Privirile sale cercetau înfrigurate aparatul.

Celălalt, mai în vârstă, să tot fi avut vreo 36 de ani, era mărunt la trup dar lat în spate. Faţa sa rotundă era deschisă şi prietenoasă. Vorbea neîncetat, ca şi când şuvoiul de cuvinte ar fi avut darul să scurteze timpul care-l mai despărţea de momentul pornirii rachetei.

— Tovarăşe Gherasim, spunea el unui om înalt, cu părul cărunţit la tâmple, sunt convins că racheta atomică pe care am construit-o va corespunde aşteptărilor noastre şi că vom face în călătoria noastră studii foarte interesante. Degeaba zice tovarăşul Stoleru că astăzi Luna nu mai prezintă interes deosebit pentru cercetători. Şi ce-i dacă s'au făcut acolo vreo 30 zboruri până acum? Credeţi că nu mai există circuri [1] necercetate? Parcă geologii cunosc structura tuturor rocelor din Lună? De altfel, tovarăşul Bontaş mi-a înmânat o listă cât toate zilele cu probleme care-l interesează. Sunt atât de multe, încât dacă am sta pe Lună un an, tot nu am putea satisface în întregime dorinţele zelosului nostru geolog. Nu a fost rezolvată încă definitiv enigma vieţii trecute din Lună. Fără îndoială că acum nu mai există nicio vietate acolo, căci aerul şi apa lipsesc cu totul. Dar în trecut? Unele urme descoperite recent au avut darul să pună această problemă din nou în discuţia lumii ştiinţifice. Pe de altă parte, se lucrează în ultimii ani intens la cartografierea Lunii. Cu aparatul meu astrofotografic, cred că voi putea aduce un ajutor şi în această direcţie.

Chiar putinţa de a verifica şi confirma descoperirile din ultimii ani este deosebit de importantă.

— Tovarăşe Andrei, îl întrerupse zâmbind preşedintele cercului, nici nu mă îndoiesc că experimentarea noului motor atomic va fi deosebit de interesantă şi că veţi avea pe Lună un domeniu de activitate foarte larg. Dar uite, tovarăşul Mincu, pilotul dumitale, îmi face semne disperate. Se apropie clipa plecării. Aş vrea să mai arunc o privire prin interiorul navei. Haide să ne suim pe schelă.

Urmat de astronomul amator, Gherasim începu să urce scara îngustă care ducea spre corpul argintiu al rachetei. Sus îl aştepta nerăbdător pilotul. Deschiseră trapa şi intrară în mica cameră — ecluză şi de acolo în cabina principală a rachetei.

Aici se găseau o sumedenie de aparate, fixate de-a lungul pereţilor. La mijloc erau o masă metalică şi două fotolii pliante, care puteau fi uşor transformate în canapele. La un capăt al cabinei se observa o placă cenuşie de metal, în care se contura o uşă rotundă, blindată. Dincolo de aceasta era adăpostit reactorul atomic, sursa de energie a motoarelor navei astrale.

In faţă, spre botul „Vulturului", se afla cabina de dirijare, o încăpere mică, cu un tablou complex de comandă, pe care se desluşeau puzderie de butoane, manete şi un mare număr de cadrane. Tot aici era instalată şi staţia de radiotelegrafie a rachetei.

După ce controlă întreaga instalaţie, Gherasim părăsi nava şi aruncă o privire spre cosmodromul improvizat. Apoi, coborî scara pistei de lansare.

Jos, membrii cercului de constructori stăteau cu ochii aţintiţi asupra rachetei. Glasurile lor se ridicau până sus, spre cei din echipaj.

— Drum bun, tovarăşi! Fiţi cu băgare de seamă. Să vă întoarceţi cu bine!

Victor Mincu le făcea semne de rămas bun.

— Nicio grijă! O să ne descurcăm noi!

Pilotul se întoarse şi intrând în cabina sa, se instala în faţa tabloului de comandă.

La un semn al lui Gherasim, oamenii se îndepărtară de baza pistei de lansare, care se înălţă spre cer, aidoma unui imens tobogan.

In uşa rachetei apăru capul inginerului Andrei.

— Rămâneţi sănătoşi! Peste trei-patru zile suntem înapoi. Să vedeţi ce-o să vă mai aducem. Să ştiţi că am de gând să vă prezint cel puţin...

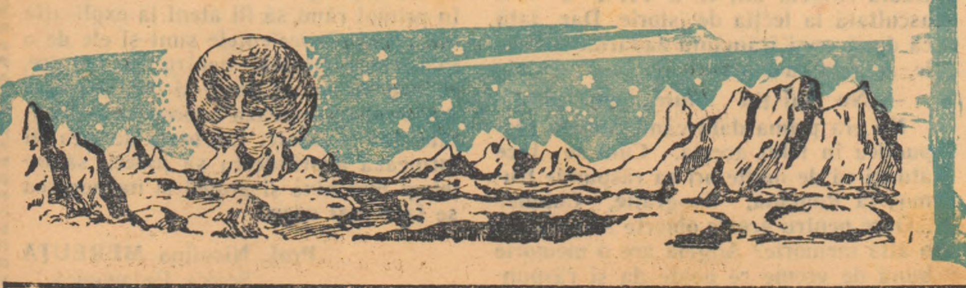
Subit se întrerupse. Fără îndoială, pilotul îi atrăsese atenţia asupra faptului că sosise momentul decolării. Retrăgându-se inginerul trase uşa, care se închise cu un clinchet metalic.

Câteva clipe mai târziu, pământul începu să vibreze ritmic sub picioarele celor ce se adunaseră pentru a asista la plecarea navei.

Deodată, racheta ţâşni cu mare viteză spre înaltul cerului. In urma ei se desenă o dâră subţire de fum cenuşiu. Gazele expulzate de motorul navei aruncară racheta dincolo de câmpul vizual al privitorilor de pe pământ.

(va urma)

1. *Formaţiuni ale reliefului lunar de forma gurii unui vulcan.*

Câştigătorii concursului de lucrări literare şi desene

Dăm rezultatele concursului literar şi de desene organizat de gazeta noastră.

PROZA

Premiul I Crânguleanu Ion — comuna Coşula, raionul Botoşani.
Parii Constantin — cl. a VI-a-Piteşti.
Premiul II Soceanu Dana — cl. a IV-a Bucureşti.
Wăchter Nicolae — cl. a VI-a — Timişoara.
Premiul III Georgescu Doina — cl. a VI-a — comuna Dagaţa, raionul Negreşti.
Puschila Maria — Sibiu.
Menţiuni Samborschi Margareta — cl. VI-a — comuna Răchitoasa, raionul Feteşti.
Bujoreanu Margareta — cl. a VIII-a Huşi.
Ciobanu Romel — Dorohoi.
Miletineanu Gheorghe — cl. VII-a — Bucureşti.
Coman Ion — comuna Ţicleni, raionul Gilort.
Stăncescu Mioara — Bucureşti
Alina Diaconu — cl. III-a Bucureşti.
Popescu Nadia — Buhuşi.

POEZIE

Premiul I Foia Liana cl. VII — Cluj.
Iulian Maria — Bucureşti.
Premiul II Stăncescu Rodica — comuna Ştefăneşti, raionul Truşeşti.
Premiul III Iancu Olga — comuna Bleoidi, raionul Ploieşti.
Menţiuni Herman Otto — Bucureşti
Velicu Georgeta—cl. V-a — Constanţa.
Pătru Dragomir — comuna Plopu, raionul Filimon Sârbu.

DESEN

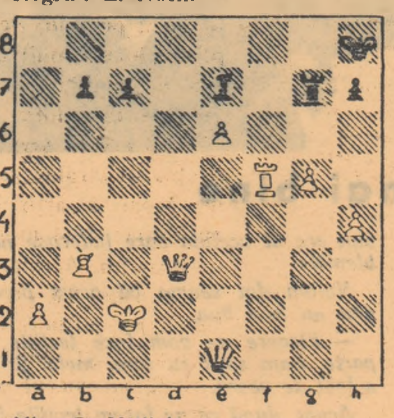
Premiul I Schwextzer Carol — Timişoara.
Gâlmeanu Elena — cl. a V-a — comuna Buciumeni, raionul Pucioasa.
Cosma Teodor — Arad.
Ionescu Radu — cl. a VI-a — Casa pionierilor Târgovişte.
Ionescu Corneliu — cl. a VIII-a — Casa pionierilor — Târgovişte.
Vasilaş Sorin — Palatul pionierilor — Timişoara.
Premiul II Menzopol F. M. cl. VI — Mizil.
Dragomirescu Finlanda — Bucureşti.
Şetraru Violeta — cl. VIII — Casa pionierilor — Iaşi.
Caniadi Liviu — Bucureşti.
Premiul III Barbu Ioan — Bucureşti.
Borcoci Eugen — Tg. Jiu.
Ţarălungă Constanţa — Bucureşti.
Apostol Cristina — cl. a VIII-a — Botoşani.
Menţiuni Pamfil Viorel — Bucureşti.
Socolov Iulia — cl. VIII — Casa pionierilor — Iaşi.
Ardelea Aurel — Bucureşti.
Românu Nicolae — cl. a V-a — Comuna Lăpuşnicul Mare, raionul Almăj.
Neamţu Savin — comuna Fibiş, raionul Lipova.
Şerban Emil — Orăştie.
Vicol Ştefan — Hunedoara.

Modul de distribuţie al premiilor va fi anunţat în ziar.

ŞAH

De curând în aula Bibliotecii Centrale Universitare din Bucureşti a luat sfârşit Campionatul Republican de şah pe 1954. Dăm mai jos finalul unei astfel de partide jucate la campionat.

Negru: E. Nacht

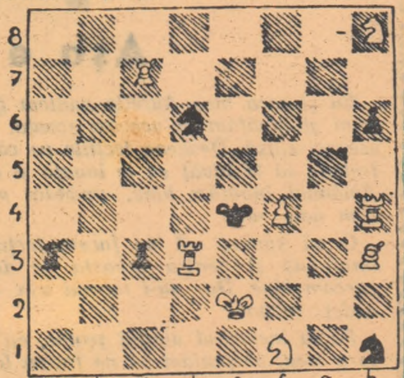

Alb: G. Mititelu.

Controlul poziţiei: Alb Rc2, Dd3, Tf5, Pp, a2, e6, g5 şi h4.
Negru Rh8, De1, Tg7, Ne7, Pp, b7, c7 şi h7.

Albul fiind la mutare a continuat cu: 1. Dd8+!!, Tg8 (sacrificiul de damă nu poate fi acceptat, de ex: 1.... N: D 2. Tf8+, Tg8 3. T: T+, R: T 4. e7+! şi albul câştigă). 2. Dd4+, Tg7 3. Tf7, De2+ (singura speranţă de salvare a negrului stă în posibilitatea unui şah etern.) 4. Rb1, De1+ 5. Rb2, Na3 (Nici acest contrasacrificiu nu salvează partida). 6. R: N, Dc1+ 7. Ra4, Dc6+ 8. Rb4! şi negrul cedează căci la: 8... Db6+ urmează 9. D: D, c7: D 10. Tg7 R: g7 11. e7! şi pionul se transformă în damă.

Autor pionierul Ivana Dumitru com. Văleni regiunea Bucureşti.

Albul face mat în 2 mutări.
Controlul poziţiei: Alb: Re2, Td3, Th4, Nc7, Nh3, Ch8, Cf1, Pp, f4.
Negru: Re4, Cd6, Ch1, Na3 Pp, c3, şi h6.

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel. 7 61 00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".